

Sygn. akt III KKN 547/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 11 kwietnia 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN – Lidia Misiurkiewicz (spr.)

Sędziowie: SN – Przemysław Kalinowski

SN – Bogdan Rychlicki

Protokolant – Joanna Kosmal

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej – Krzysztofa Parchimowicza

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2001 r.

sprawy **R. B.**

oskarżonego z art. 107 kw

z powodu kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich

na niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w S.

z dnia 23 marca 1998 r., sygn. II Kws [...]

na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 45 § 1 kw i w zw. z art. 518 i art. 458 kpk w zw. z art. 529 kpk umarza postępowanie kasacyjne, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

U Z A S A D N I E N I E

L. K. w dniu 20 października 1997 r. złożył wniosek w Kolegium ds. Wykroczeń przy Sądzie Rejonowym w S. o ukaranie R. B. zarzucając mu, że w celu dokuczenia L. K. złośliwie niepokoił go robiąc mu zdjęcia bez jego zgody na posesji przy ul. K. [...] tj. popełnienia wykroczenia z art. 107 kw.

Kolegium d/s Wykroczeń, orzeczeniem z dnia 15 stycznia 1998 r. uniewinniło R. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu. W dniu 17 stycznia 1998 r. L. K. złożył odwołanie żądając skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Sąd Rejonowy w S., wyrokiem z dnia 23 marca 1998 r. sygn. II Kws [...] uniewinnił R. B. od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 107 kw.

L. K. złożył wniosek o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku. Sąd Rejonowy w S., zarządzeniem z dnia 25 marca 1998 r. odmówił wyżej wymienionemu przyjęcia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, uznając, że został on złożony przez osobę nieuprawnioną nie będącą stroną (k. 42).

Sąd Wojewódzki w B., po rozpoznaniu zażalenia L. K., utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie, postanowieniem z dnia 8 kwietnia 1998 r.

Wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 23 marca 1998 r. sygn. II Kws [...] zaskarżył, w trybie kasacji na niekorzyść R. B. Rzecznik Praw Obywatelskich – w oparciu o przepis art. 521 kpk i zarzucając „rażącą obrazę art. 10, art. 102 § 1 i 2 oraz art. 457 § 3 kpk (ustawa z dnia 19.04.1969 r. Dz. U. Nr 13, poz. 94 z późn. zm.), polegającą na nie zawiadomieniu pokrzywdzonego L. K. o terminie rozprawy, przez co pozbawiony został możliwości uczestniczenia w postępowaniu sądowym w charakterze oskarżyciela posiłkowego, co mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku”, wniósł „o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w S.

do ponownego rozpoznania a w przypadku przedawnienia ścigania wykroczenia zarzucanego R. B., o uchylenie tego wyroku i umorzenie postępowania karnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Niezależnie od kwestii merytorycznej zasadności kasacji (o czym na marginesie niżej) postępowanie kasacyjne należało umorzyć na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 518 kpk i art. 458 kpk w zw. z art. 529 kpk (okoliczność wyłączająca ściganie nie stoi na przeszkodzie rozpoznaniu kasacji tylko na korzyść oskarżonego).

W postępowaniu kasacyjnym stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu odwoławczym (art. 518 kpk), a przepisy tego postępowania zakładają stosowanie norm o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji w kwestiach odrębnie nie uregulowanych (art. 458 kpk). Zatem w postępowaniu kasacyjnym odpowiednie zastosowanie mają przepisy art. 17 § 1 kpk – w tym pkt 6.

W razie więc stwierdzenia w tym postępowaniu, wszczętym w oparciu o kasację wniesioną na niekorzyść oskarżonego, ujemnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności, uniemożliwiającej rozpoznanie tej kasacji, postępowanie kasacyjne należało umorzyć na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 45 § 1 kw.

Nie ulega żadnej wątpliwości, że karalność wykroczenia zarzucanego R. B. ustała nawet w warunkach art. 45 § 1 kw w brzmieniu ustawy z dnia 28.08.1998 r. (Dz. U. Nr 113, poz. 717).

Z tych też względów Sąd Najwyższy postanowił jak wyżej.

Dodatkowo na uwagę zasługuje okoliczność, że czyn zarzucany R. B. w ogóle nie został określony czasem, w którym miał być popełniony, co uszło uwadze autora kasacji.

Skoro L. K. wniosek w Kolegium złożył 20 października 1997 r., to jest rzeczą oczywistą, że zarzucił w nim R. B. czyn popełniony przed tą datą. Kasacja wniesiona na niekorzyść oskarżonego 11 września 1998 r. bez określenia daty wykroczenia nie skutkowałą przyjęcia przez Sąd Najwyższy, iż wniesiona została już w warunkach ewentualnego przedawnienia i tylko dlatego nie została pozostawiona bez rozpoznania.

Na marginesie jednak podnieść należy, niezależnie od umorzenia przez Sąd Najwyższy postępowania kasacyjnego na podstawie powołanych na wstępie przepisów, że kasacja jest całkowicie bezzasadna.

Zgodnie z uregulowaniem przewidzianym Kodeksem postępowania karnego z 1969 r. w postępowaniu sądowym w sprawach o wykroczenia pokrzywdzony w przeciwieństwie od postępowania przed Kolegium d/s Wykroczeń, nie uzyskiwał uprawnień strony ex lege, lecz jedynie wówczas, gdy uzyskał status oskarżyciela posiłkowego w warunkach określonych w art. 44-48 dkpk (postanowienie SN z dnia 25 maja 1995 r. II KRN 50/95; OSNKW 1995 z. 9-10, poz. 69).

Nie kwestionując prawa L. K. do ewentualnego skorzystania z prawa wystąpienia w charakterze oskarżyciela posiłkowego i faktu, że wbrew zarządzeniu nie został wezwany na termin pierwszej rozprawy, a wezwanie zostało mu doręczone dopiero na drugi termin przerwanej rozprawy, na której został przesłuchany w charakterze świadka, to okoliczność ta nie mogła mieć żadnego istotnego wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika bowiem, że w działaniach R. B. trudno dopatrzeć się znamion zarzucanego mu wykroczenia z art. 107 kw.

Przewodniczący: SSN (Lidia Misiurkiewicz)

Sędziowie: SN (Przemysław Kalinowski)

SN (Bogdan Rychlicki)